

JOSEF TOUFAR

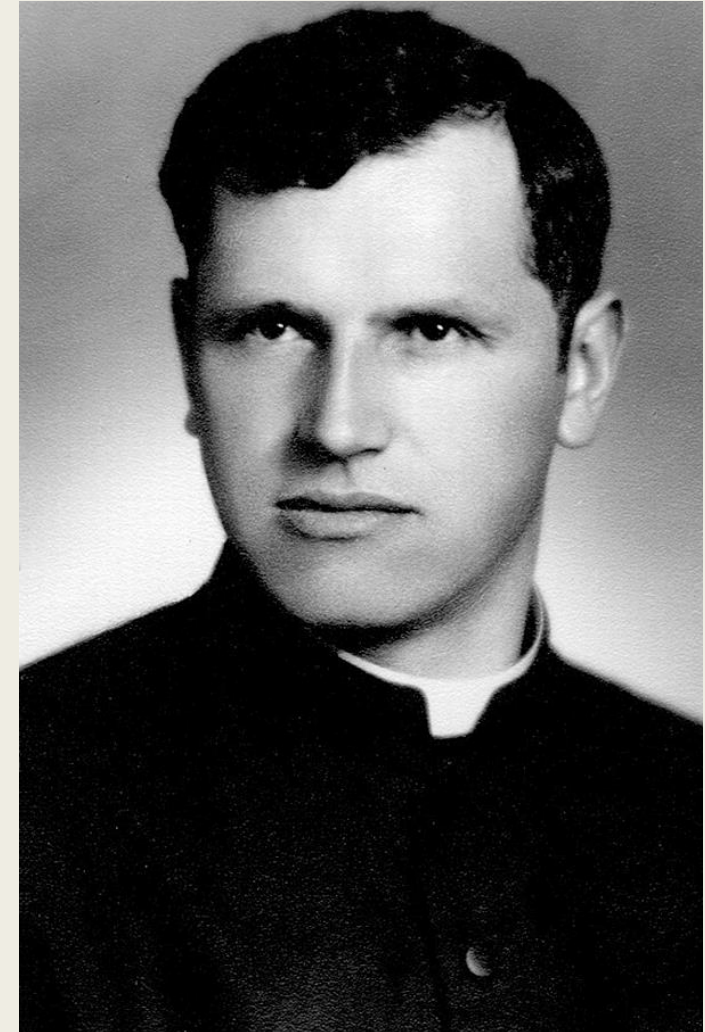
Havlínová Františka, Petrová Sára, Rybínová Eliška

1.B

Kdo byl Josef Toufar?

- Obyčejný člověk z Vysočiny, který se stal symbolem odporu proti totalitě.
- Venkovský kněz, kterého lidé milovali pro jeho lidskost, humor a ochotu pomoci komukoliv.
- Režim ho zničil ne proto, že by plánoval revoluci, ale proto, že odmítl lhát.

Kluk z Vysočiny a „dědeček“ na gymplu

- **Původ:** Narodil se v roce 1902 v Arnolci u Polné, vyrůstal v rodině zemědělce a hospodského.
- **Těžké začátky:** Od dětství musel tvrdě pracovat, na drahá studia nebyly peníze.
- **Pozdní škola:** Ke studiu na gymnáziu se vrátil až ve svých 26 letech jako dospělý muž.
- **Maturita:** Spolužáci mu ze začátku přezdívali „děda“, ale byl velmi oblíbený. Odmaturoval v roce 1935 (ve 33 letech).

Knězem v těžkých časech

- Vysvěcen byl v roce 1940, tedy uprostřed druhé světové války.
- Působil nejprve v obci Zahradka a od roku 1948 v Číhošti.
- Nebyl to odtažitý teoretik – opravoval kostely, žil s místními, pomáhal chudým a vedl mládež ke sportu.
- Jeho obrovská autorita u lidí začala po komunistickém převratu (1948) silně vadit Státní bezpečnosti (StB).

Číhošťský zázrak (11. prosinec 1949)

- Během nedělní mše se na hlavním oltáři několikrát pohnul půlmetrový dřevěný křížek.
- Sám Josef Toufar stál v tu chvíli zády k oltáři (čelem k lidem) a nic neviděl.
- Pohyb křížku nezávisle na sobě vidělo zhruba 20 svědků v kostele.
- Událost se rychle rozkřikla a komunistický režim v ní viděl ideální záminku k likvidaci katolické církve v ČSR.

Zatčení a peklo ve Valdicích

- **Zatčení:** 28. ledna 1950 byl P. Toufar unesen agenty StB přímo z číhošťské faryy.
- **Vězení:** Skončil v přísně izolované cele ve věznici Valdice.
- **Cíl StB:** Vyšetřovatelé potřebovali zlomit jeho vůli a donutit ho k přiznání, že „zázrak“ sám zinscenoval pomocí drátků, aby oklamal lidi.

Brutální mučení

- Vyšetřování vedl sadistický estébák Ladislav Mácha.
- Toufar byl celé čtyři týdny brutálně mlácen obušky, bičován a byla mu odpírána voda i spánek.
- Byl v tak zuboženém stavu, že nemohl mluvit ani polykat.
- Pod brutálním nátlakem nakonec podepsal vykonstruovaný protokol o tom, že křížkem hýbal sám – v tom stavu by podepsal cokoli, jen aby mučení skončilo.

Propagandistická filmová lež

- V noci z 23. na 24. února 1950 odvezli zmučeného Toufara zpět do kostela v Číhošti.
- StB zde natáčela propagandistický film, kde měl Toufar na kazatelně předvést instalaci drátkového mechanismu.
- Kněz byl ale tak slabý, že se na kazatelně zhroutil bolestí a musel být podpírán.
- Ve výsledném komunistickém filmu ho nakonec v záběrech musel nahradit nastrčený agent StB v kněžském rouchu.

Tragický konec a utajená smrt

- **25. února 1950:** Josef Toufar umírá v pražské státní sanatoriu po operaci prasklého žaludečního vředu (přímý důsledek brutálního bití).
- **Pohřeb v tajnosti:** Aby se z něj nestal mučedník, StB zakopala jeho tělo do hromadného hrobu na hřbitově v Praze-Žáblicích pod falešným jménem „Josef Zouhar“.
- Rodina se o jeho smrti dozvěděla oficiálně až po několika letech.

Návrat domů (2014–2015)

- Až po pádu režimu se začal celý příběh podrobně vyšetřovat. Vyšetřovatel Mácha byl v 90. letech odsouzen k trestu odnětí svobody.
- **Exhumace:** V roce 2014 byly jeho ostatky v Ďáblicích nalezeny a pomocí DNA identifikovány.
- **Pohřeb:** V červenci 2015 se splnilo jeho poslední přání – po velké církevní i státní ceremonii byl důstojně pohřben v kostele v Číhošti.

Proč na něj nezapomenout?

- Josef Toufar nebyl politik ani bojovník se zbraní v ruce. Byl to obyčejný člověk, který dělal dobře svou práci.
- Jeho příběh ukazuje, jak krutý a bezohledný byl komunistický režim na svém počátku v 50. letech.
- Zůstal symbolem toho, že vnitřní svoboda, lidská důstojnost a pravda mají vyšší hodnotu než samotný život.

Návštěva Muzeum Paměti národa a Památník Vojna byla podle nás hodně zajímavá a přínosná. Dozvěděli jsme se více o tom, jak žili političtí vězni v 50. letech a jak s nimi komunistický režim zacházel. Když jsme viděli cely, pracovní podmínky a slyšeli skutečné příběhy lidí, působilo to na nás mnohem víc než jen učení ve škole.

Myslíme si, že je důležité si tyto události připomínat, protože si díky tomu člověk víc váží svobody a uvědomí si, že dříve lidé trpěli jen kvůli svým názorům. Největší dojem na nás udělala atmosféra v památníku, která byla dost smutná a silná. Celá exkurze nám dala nový pohled na historii a určitě byla užitečná.

Františka Havlínová

Sára Petrová

Eliška Rybínová